

Dosar nr. XXXXXX

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL .....

ÎNCHEIERE

Ședința publică din .....

Completul compus din:

Președinte: AB, judecător

Judecător CD

Grefier EF

S-a luat în examinare, pentru soluționare, apelul declarat de pârâta **GH**, Cod poștal ....., înregistrată sub nr. ...., Cod de înregistrare fiscală: ....., cu sediul în ....., împotriva sentinței civile nr. 3261 din 11 octombrie 2017, pronunțată de Tribunalul ..... în dosarul nr. 3665/109/2017, intimat fiind reclamantul **IJ**, CNP:....., domiciliat în .....

La apelul nominal făcut în ședința publică, au răspuns consilier juridic **KL**, pentru apelanta-pârâtă, în baza delegației nr..... și intimatul-reclamant asistat de avocat **MN**, în baza împuternicirii avocațiale seria .... nr....., emisă de Uniunea Națională a Barourilor din România-Baroul .....

Procedura este legal îndeplinită.

Apelul este scutit de taxă judiciară de timbru.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că au fost comunicate motivele de apel către intimatul-reclamant, acesta a formulat întâmpinare care a fost comunicată apelantei-pârâte și care a depus la dosar răspuns la întâmpinare.

Reprezentantul apelantei-pârâte depune la dosar delegația de reprezentare, copie de pe decizia civilă nr.117/17.01.2018, pronunțată de Curtea de Apel _____, în dosarul nr. _____, cu titlu de practică judiciară și arată că nu are alte chestiuni prelabile de formulat.

Apărătorul intimatului-reclamant depune la dosar împuternicirea avocațială, chitanța de plata onorariului de avocat și copie de pe decizia civilă nr.3470/21.11.2017, pronunțată de Curtea de Apel ....., în dosarul nr. _____, cu titlu de practică judiciară și arată că nu are alte chestiuni prelabile de formulat.

Curtea, raportat la practica judiciară depusă astăzi la dosar de către părți și care este contradictorie, din oficiu, pune în discuție posibilitatea formulării unei întrebări preliminare, în baza art.519 Cod procedură civilă, către Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru dezlegarea problemei de drept privind sporul de risc de 25%.

Reprezentantul apelantei-pârâte arată că este de acord cu formularea unei întrebări preliminare către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Apărătorul intimatului-reclamant arată că lasă la aprecierea instanței.

Curtea rămâne în pronunțare asupra posibilității formulării unei întrebări preliminare către Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru dezlegarea problemei de drept privind sporul de risc de 25%, urmând a amâna pronunțarea două săptămâni, pentru a da posibilitate părților, în cazul în care doresc, să formuleze și concluzii scrise.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera asupra posibilității formulării unei întrebări preliminare către Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru dezlegarea problemei de drept privind sporul de risc de 25% și pentru a da posibilitate părților, în cazul în care doresc, să formuleze concluzii scrise,

DISPUNE :

Amână pronunțarea în prezenta cauză la data de **14 martie 2018**.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 28 februarie 2018, la Curtea de Apel

.....- Secția .....

Președinte,
AB

Judecător,
CD

Grefier,
EF

Dosar nr. XXXXXXXX

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL .....

ÎNCHEIERE

Ședința publică din .....

Completul compus din:

Președinte: AB, judecător

Judecător CD

Grefier EF

S-a luat în examinare, pentru soluționare, apelul declarat de pârâta GH, Cod poștal ....., înregistrată sub nr. ...., Cod de înregistrare fiscală: ....., cu sediul în ....., împotriva sentinței civile nr. 3261 din 11 octombrie 2017, pronunțată de Tribunalul ..... în dosarul nr. XXXXXX, intimat fiind reclamantul IJ, CNP....., domiciliat în .....

Apelul este scutit de taxă judiciară de timbru.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că, prin serviciul registratură al instanței, la data de 08.03.2018, apelanta-pârâtă a depus la dosar note scrise.

Dezbaterile asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, au avut loc la data de 28 februarie 2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta.

Pronunțarea a fost amânată astăzi când, în urma deliberării, s-a dat următoarea soluție:

CURTEA

analizând lucrările dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul:

1. Curtea de Apel _____ este învestită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

2. De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 120, alin. 5 din Legea nr. 46 din 19 martie 2008 republicată - Codul silvic (anterior republicării - art.127, alin.5), respectiv dacă acordarea sporului de risc este sau nu subordonată emiterii: normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici prevăzute de dispozițiile art.115, alin.1 din același act normativ (anterior republicării - art. 122, alin. 1), depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:

a. În cauză se pune în discuție modalitatea de interpretare a condiționării sau nu a acordării sporului de risc prevăzut de disp. art. 120, alin. 5 din Legea nr. 46 din 19 martie 2008 republicată - Codul silvic de emiterea regulamentelor impuse de disp. art. 115, alin. 1 din același act normativ, raportat și la pasivitatea emitentului, atitudine ce se întinde pe mai mulți ani;

b. Apelanta – pârâta a apreciat și că Înalta Curte de Casație și Justiție ar fi stabilit deja prin decizia emisă în cauza cu nr. 2989/2/2008 cum că, în lipsa respectivelor regulamente nu poate fi acordat sporul de risc existând o condiționare în acest sens;

c. Intimatul – reclamant a apreciat în sens contrar, respectiv prin expirarea termenului de un an în care era necesar să fie emise „cod, normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici”, respectiv prin neîndeplinirea obligației în acest sens, este îndreptățit să primească sporul de risc;

3. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre ulterioară celei emise în dosarul nr. 2989/2/2008; cauzele de această natură nu ajung pe rolul Î.C.C.J. fiind soluționate definitiv în fața curților de apel;

4. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la 28.02.2018.

II. Pe rolul prezentei instanțe se află, în calea de atac a apelului, cererea formulată de reclamantul IJ, în contradictoriu cu pârâta GH, prin care s-a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să fie obligată pârâta la plata sporului de risc de 25% din salariul de bază, pentru perioada mai 2014 - 01.11.2015, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că a fost angajatul pârâtei, în funcția de pădurar până la data de 01.11.2015, iar potrivit art. 127, alin. 5 din Codul silvic a dobândit dreptul legal la sporul de risc de 25% din salariul de bază, care nu i s-a acordat.

În drept, au fost invocate prevederile art. 127, alin. 5 din Codul silvic, art. 171 din Codul muncii, art. 453 Cod procedură civilă.

Prin întâmpinare, pârâta a invocat, în principal excepția puterii lucrului judecat, apreciind că raportat la decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiției în cauza cu nr. 2989/2/2008 s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat că în lipsa emiterii: normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici prevăzute de dispozițiile art.115, alin.1 din C. silvic, nu poate fi acordat sporul de risc menționat de prevederile art. 120, alin. 5 din Legea nr. 46 din 19 martie 2008 republicată - Codul silvic (anterior republicării - art.127, alin.5).

Relevant în cauză, considerăm că este modalitatea în care se interpretează condiționarea beneficiii de sporul de risc față de emiterea de „normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici”, dar și raportat la inexistența dreptului atât timp cât o obligație legală nu este îndeplinită pentru o lungă perioadă de timp.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Reclamantul a arătat, prin avocat, la termenul de judecată din 28.02.2018, că este de acord cu sesizarea Î.C.C.J. raportat la practica neunitară a instanțelor judecătorești, însă nu a depus și note scrise în acest sens, deși s-a amânat pronunțarea.

2. Pârâta a formulat un punct de vedere asupra chestiunii în discuție apreciind că este incidentă chiar autoritatea de lucru judecat raportat la decizia Î.C.C.J. emisă în cauza nr. 2989/2/2008, cât și că se impune sesizarea în baza disp. art. 519 C.proc.civ.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată.

1. Redarea normelor de drept interne.

- Lg. nr. 46 din 19 martie 2008, republicată – Codul silvic.

Art. 120, alin. 5 – „(5) Personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, al subunităților teritoriale ale acesteia, al ocoalelor silvice de

regim, al structurilor silvice de rang superior, al Regiei Naționale a P_____ – R_____ și al Institutului Național de C.....-D..... în S..... "M.... D..." beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază.”

Art. 115, alin. 1 – „(1) Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură elaborează, în termen de 12 luni de la intrarea în vigoare a prezentului cod, normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici și le aprobă prin ordin al conducătorului acesteia, exercitând și controlul aplicării lor.”

2. Punctul de vedere al completului de judecată.

În ceea ce privește Curtea de Apel _____ nu există o practică unitară, respectiv sunt judecătorești ce apreciază că este incidentă autoritatea de lucru judecat, raportat la decizia Î.C.C.J. nr. 3496/23.06.2009 pronunțată în cauza nr. 2989/2/2008, iar alții că sunt întemeiate pretențiile reclamantilor.

Apreciem că, în ceea ce privește aceste litigii nu se poate reține autoritatea de lucru judecat, identitatea fiind numai parțială în ceea ce privește dosarul de mai sus, respectiv există o identitate de părți și cauză, însă nu și de obiect.

Astfel, în cauza nr. 2989/2/2008 în care se solicitase plata sporului de risc, s-a apreciat de către Înalta Curte de Casație și Justiție că: „Potrivit dispozițiilor art. 127 (1) alin. 5 din Legea nr. 46/2008, privind Codul silvic, personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, al subunităților teritoriale ale acesteia, al ocoalelor silvice, al structurilor silvice de rang superior și al Regiei Naționale a P_____ R_____, beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază. Art. 122 al Codului silvic însă, precizează că, autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, elaborează, în termen de 12 luni de la intrarea în vigoare a codului, normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bună practică și le aprobă prin ordin al conducătorului acesteia, exercitând și controlul aplicării lor. Întrucât nu a fost elaborată încă această metodologie prin care să se stabilească atât categoriile de personal care beneficiază de acordarea sporului de risc cât și condițiile care trebuie îndeplinite de acesta, în mod corect instanța de fond a respins acțiunea formulată de reclamantă. În condițiile în care nu este reglementată modalitatea de calculare a sporului de risc, suntem în prezența unui drept virtual, ceea ce presupune că acordarea acestor drepturi ar însemna, pe de o parte; obligarea angajatorului la plata unor sume de bani imposibil de calculat, iar pe de altă parte, eventuala cuantificare de către instanță în raport cu diverse criterii reprezintă o nesocotire a Deciziei Curții Constituționale nr. 820/2008. Având în vedere argumentele mai sus arătate, se va menține soluția instanței de fond ca urmare a respingerii recursului declarat de reclamant.”

Or, în prezenta cauză se solicită plata acestui drept pentru perioada mai 2014 - 01.11.2015, respectiv după data la care era necesară elaborarea normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurile de bună practică.

În lipsa îndeplinirii obligației legale de mai sus nu apreciem că obiectul este identic în cele două cauze. Prin decizia nr. 3496/23.06.2009 s-a avut în vedere în special momentul la care se solicitase acordarea sporului, respectiv lipsa la acel moment a unei modalități de calcul a sporului de risc și faptul că se afla în prezența unui drept virtual (termenul pentru elaborarea metodologiei nu expirase), cât și imposibilitatea pentru instanță de a cuantifica acest drept.

Apreciem că, la mai mult de 6 ani de la intrarea în vigoare a codului, nu poate fi invocată lipsa de timp pentru adoptarea respectivelor norme spre a fi împiedicată aplicarea unui text de lege, derogatoriu de la dreptul comun.

De la apariția legii au fost adoptate norme și instrucțiuni, metodologii în sensul art. 122 din Codul silvic (în prezent art. 115), iar lipsa unor astfel de reguli suplimentare, vizând art. 127 alin. (5) (în prezent art. 120), a cărui aplicare nu necesită lămuriri, demonstrează inutilitatea lor.

Potrivit art. 1, alin. (2) și (3) din H.G. nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a P_____ – R_____ și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, cu modificările și completările ulterioare, R_____ este persoană juridică, și

anume regie autonomă de interes național, aflată sub autoritatea statului, care funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară, deci nu este instituție sau autoritate publică în sensul prevederilor art. 2 din Legea nr. 330/2009, rezultând că nu îi sunt aplicabile, în privința salarizării personalului, prevederile acestui din urmă act normativ, nici cele ale Legii nr. 284/2010.

Chiar dacă s-ar reține incidența legilor unice de salarizare, prin art.30 alin.(5) din Legea nr.330/2009 s-a instituit amânarea aplicării anexelor, care stabilesc modul de calcul al salariilor de bază și al sporurilor, și menținerea salariului cuvenit la 31 decembrie 2009 potrivit legii atunci în vigoare.

Salarizarea distinctă a personalului silvic al regiei autonome R _____ în raport cu personalul bugetar avut în vedere la adoptarea legilor unice de salarizare este confirmată chiar de către unitatea pârâtă, care a făcut plăți către reclamanți cu același titlu (spor de risc), începând cu data de 01.05.2016 (conform adresei emisă reclamantului).

Faptul că în bugetul de venituri și cheltuieli nu s-au prevăzut sumele din care să se achite acest spor pentru perioada anterioară datei de 01.05.2016, nu poate avea semnificația neîndreptățirii reclamantului la plată, câtă vreme sporul este reglementat printr-un act normativ cu forță juridică superioară hotărârilor de guvern, lege care cuprinde dispoziții clare în privința acordării.

3. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe.

Curtea de Apel _____ a considerat, potrivit practicii majoritare până la acest moment, că:

- În mod greșit s-a apreciat că nu există autoritate de lucru judecat față de existența sentinței civile nr. 2229/10.09.2008 pronunțată de Curtea de Apel B _____ în dosarul nr. 2989/2/2008, definitivă prin decizia nr. 3496/23.06.2009, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a respins ca nefondat apelul formulat de Federația Sindicatelor S _____;

- În ceea ce privește identitatea de părți, aceasta există în speță, deoarece în primul litigiu reclamantul a fost parte, fiind reprezentat de Federația Sindicatelor S _____ De asemenea, există identitate de obiect și cauză, deoarece în ambele dosare s-a solicitat acordarea sporului de risc de 25% reglementat de art.127 alin.5 din Legea nr.46/2008 - Codul silvic. Acțiunea ce a făcut obiectul dosarului nr.2989/2/2008 a fost soluționată în fond. Astfel, din considerentele sentinței civile nr.2229/10.09.2008 a Curții de Apel B _____ și ale deciziei civile nr.3496/23.06.2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (f.72-77 din primul dosar de fond), reiese că acțiunea nu a fost respinsă pe excepție. Instanțele au apreciat că personalul silvic nu poate beneficia de sporul de risc de 25% atât timp cât nu există reglementări legale specifice care să cuprindă condițiile specifice de acordare a sporului și categoriile de personal, căci nu a fost aprobată metodologia la care face trimitere art.122 din Codul silvic;

- La data la care Î.C.C.J. a statuat în decizie, respectiv 23.06.2009, se împlinise termenul de 12 luni de la intrarea în vigoare a codului. Înalta Curte a concluzionat că atâta vreme cât modalitatea de calculare a sporului de risc nu este reglementată, nu se poate vorbi decât despre un drept virtual, ceea ce presupune că acordarea dreptului ar însemna, pe de o parte obligarea angajatorului la plata unei sume de bani imposibil de calculat, iar pe de altă parte, eventuala cuantificare de către instanță în raport cu diverse criterii reprezintă o nesocotire a deciziei Curții Constituționale nr.820/2008. Așadar, Înalta Curte a reținut inexistența dreptului personalului silvic de a beneficia de sporul de risc de 25% reglementat de art.127 alin.5 din Codul silvic. Normele metodologice la care face referire instanța supremă în hotărârea sa nu au fost adoptate nici în prezent, astfel că argumentele Înaltei Curți sunt pe deplin valabile și în prezent.

Acest punct de vedere a fost expus în deciziile nr. 117/2018 din 17.01.2018 și 1301/2016 din 23.05.2016 (atașate prezentei).

Într-o interpretare minoritară s-a apreciat de către Curtea de Apel _____ că:

- În ceea ce privește excepția autorității de lucru judecat, nu există identitate de obiect între judecata ce a format obiectul dosarului nr.2989/2/2008, în care se pretinde că reclamanții au fost reprezentați de sindicat, și prezentul litigiu, întrucât soluția dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr.3496/23.06.2009 a vizat perioada anterioară datei pronunțării. Prin cererea de apel, curtea a fost investită a lămuri existența dreptului la sporul de risc începând cu data de 12.01.2014;

- Întrucât nu există autoritate de lucru judecat în sensul art.431 alin.(1) C.pr. Civ., se reține că potrivit art.127 alin.(5) din Legea nr.46/2008 privind Codul silvic, forma în vigoare începând cu data de 06.08.2011, personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, al subunităților teritoriale ale acesteia, al ocoalelor silvice, al structurilor silvice de rang superior și al Regiei Naționale a P_____ – R_____ beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază. Textul nu impune decât o singură condiție beneficiarului acestui spor, și anume calitatea de personal silvic în cadrul autorităților publice enumerate, pe care reclamantul o îndeplinește.

- Având în vedere topografia textelor, normele și regulamentele de aplicare, ce s-a prevăzut a fi aprobate în termen de 12 luni de la intrarea în vigoare a acestui cod, vizează doar atribuțiile și procedurile de administrare a fondului forestier național de gestionare durabilă a pădurilor și de dezvoltare durabilă a fondului forestier, respectiv pe cele de control al respectării regimului silvic reglementate în titlurile anterioare. Titlul VII al codului – Dispoziții tranzitorii și finale - începe cu art.122, ce fixează obligația de elaborare a normelor de aplicare și reglementează, abia la art.127 alin.5, sporul salarial, ce nu intră în sfera de legiferare a atribuțiilor și procedurilor de lucru ale personalului silvic.

- Problema emiterii acestor norme de aplicare nu poate fi opusă nici ca lucru judecat anterior, în sensul art.431 alin (2) C.pr.civ. deoarece, la momentul septembrie 2008, la care s-a constatat neelaborarea lor nu fusese încă epuizat termenul de 12 luni. Acum, la mai mult de 6 ani de la intrarea în vigoare a legii, nu poate fi invocată lipsa de timp pentru adoptarea respectivelor norme spre a fi împiedicată aplicarea unui text de lege, derogatoriu de la dreptul comun, ce nu impune respectarea anumitor proceduri. De altfel, de la apariția legii, au fost adoptate norme și instrucțiuni, metodologii în sensul art.122 din Codul silvic, iar lipsa unor astfel de reguli suplimentare vizând art.127 alin (5), a cărui aplicare nu necesită lămuriri, demonstrează inutilitatea lor.

- Întrucât, potrivit art.1 alin.(2) și (3) din HG nr.229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a P_____ – R_____ și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, cu modificările și completările ulterioare, Romsilva este persoană juridică, și anume regie autonomă de interes național, aflată sub autoritatea statului, ce funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară, deci nu este instituție sau autoritate publică în sensul prevederilor art.2 din Legea nr.330/2009, nu îi sunt aplicabile, în privința salarizării personalului, prevederile acestui din urmă act normativ, nici cele ale Legii nr.284/2010, care vizează, de asemenea, personalul din autoritățile și instituții publice. Chiar dacă s-ar reține incidența legilor unice de salarizare, prin art.30 alin.(5) din Legea nr.330/2009 s-a instituit amânarea aplicării anexelor, care stabilesc modul de calcul al salariilor de bază și al sporurilor, și menținerea salariului convenit la 31 decembrie 2009 potrivit legii atunci în vigoare. An de an, prin legile unice de salarizare, salariul convenit la 31 decembrie 2009, a fost menținut în plată, astfel că nu poate fi reținută inexistența temeiului pentru acordarea sporului de risc de 25% ulterior datei de 01.01.2010, cu atât mai mult cu cât, art.27 din Regulamentul de organizare și funcționare a R_____, aprobat prin HG nr.229/2009, care prevede că salarizarea personalului regiei autonome de interes național se face în condițiile contractului colectiv de muncă, încheiat conform legii și ale Statului personalului silvic nu a fost abrogat.

- Faptul că în bugetul de venituri și cheltuieli nu s-au prevăzut sumele din care să se achite acest spor pentru perioada anterioară datei de 01.05.2016, nu poate avea semnificația neîndreptățirii reclamanților la plată, câtă vreme nu a fost făcută dovada lipsei veniturilor necesare iar sporul este reglementat printr-un act normativ cu forță juridică superioară hotărârilor de guvern, care cuprinde dispoziții clare în privința acordării.

Acest punct de vedere a fost expus în decizia nr. 3470/2017 din 21.11.2017 (atașată prezentei).

VI. Prezentarea jurisprudenței naționale apreciată a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei.

În țară au fost identificate soluții în sensul opiniei majoritare a Curții de Apel _____, respectiv s-a apreciat fie că există autoritate de lucru judecat, fie că, în lipsa adoptării regulamentelor/instrucțiunilor nu este posibilă cuantificarea dreptului și implicit acordarea acestuia.

S-a reținut de către aceste instanțe, în principiu, că:

- deoarece nu a fost elaborată încă metodologia prin care să se stabilească modul de calcul al sporului și categoriile de personal din cadrul direcțiilor silvice județene care desfășoară activități ce implică acest risc, acordarea acestui drept accesoriu, de natură salarială, rămâne un drept virtual;

- nerespectarea disp. art. 122 din Lg. 46/2008, în sensul că nu s-a elaborat metodologia prin care să se stabilească modul de calcul al sporului de risc nu poate fi sancționată în sensul dorit, în sensul obligării intimatei la executarea unei obligații incerte ca și conținut și limite;

- autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă, așa cum dispune art. 430, alin. 2 C.proc.civ.; constatând că deja instanțele anterioare au reținut, prin sentința civilă 2999/2008 și decizia civilă 3496/2009, că dreptul la sporul de risc are regimul juridic al unui drept virtual, efectul pozitiv al acestora produce efecte pe deplin, instanța fiind dispensată de a analiza celelalte apărări referitoare la dreptul pretins.

În acest mod s-a apreciat de către: Tribunalul Gorj – sentința nr. 1774/25.11.2016; Tribunalul București – sentința nr. 8057/16.09.2016; Curtea de Apel Bacău – decizia nr. 233/21.02.2017; Curtea de Apel București – decizia nr. 5442/31.10.2016; Curtea de Apel Timișoara – decizia nr. 1068/11.03.2014.

Soluția contrară a fost adoptată de Curtea de Apel _____, după cum a fost expusă mai sus.

VII. Evidențierea caracterului neunitar al jurisprudenței naționale consultate.

Din analiza soluțiilor de mai sus se observă caracterul neunitar al jurisprudenței până la momentul prezentei sesizări.

VIII. Alte aspecte apreciate a fi relevante.

Deosebit de relevant în această problemă este sancțiunea care poate interveni în cazul în care persoana juridică ce trebuia să adopte un regulament, pentru ca un salariat să poată (sau nu) beneficia de un drept salarial, rămâne o lungă perioadă de timp în pasivitate, atitudine ce duce la lipsirea de conținut a dreptului prevăzut de lege.

Prin neadoptarea normativelor, prin care să se fi stabilite în special categoriile de personal ce pot beneficia de sporul de risc prevăzut de lege, dreptul instituit în C.silvic a rămas doar virtual, situație ce este contrară voinței legiuitorului – prin lege fusese stabilit dreptul de a beneficia de sporul de risc.

IX. Se vor anexa prezentei sesizări hotărârile judecătorești la care s-a făcut referire.

Raportat la soluția adoptată mai sus, în baza disp. art. 520, alin. 2 Cod procedură civilă, va fi suspendată judecata prezentei cauze.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Admite cererea.

În temeiul dispozițiilor art. 519 Cod procedură civilă dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 120, alin. 5 din Legea nr. 46 din 19 martie 2008 republicată - Codul silvic (anterior republicării - art.127, alin.5), respectiv dacă acordarea sporului de risc este sau nu subordonată emiterii: normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici prevăzute de dispozițiile art.115, alin.1 din același act normativ (anterior republicării - art. 122, alin. 1).

Dispune suspendarea judecării în temeiul art.520, alin.2 Cod procedură civilă, privind apelul declarat de pârâta **GH**, cod poștal ....., înregistrată sub nr. ...., C.I.F. ...., cu sediul în ....., împotriva sentinței civile nr. 3261 din 11 octombrie 2017, pronunțată de Tribunalul ..... în dosarul nr. XXXXX, intimat fiind reclamantul **IJ**, C.N.P. ...., domiciliat în .....

Înaintează prezenta încheiere, însoțită de hotărâri judecătorești.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 14 Martie 2018, la Curtea de Apel ..... –
Secția .....

**Președinte,
AB**

**Judecător,
CD**

**Grefier,
EF**